

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

1

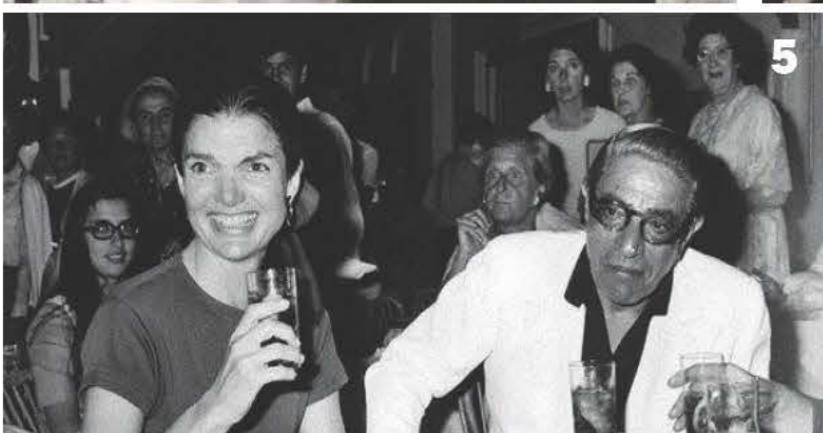
2

3

4

5

1. Γιώργος Ζαμπέτας: «Το μπουζούκι το αγάπησα περισσότερο από την μάνα μου».
2. Ο Γιώργος Ζαμπέτας και η γυναίκα του Αργυρώ. Όταν την γνώρισε εκείνη ήταν ανήλικη, μόλις 15 χρόνων και εκείνος φαντάρος.
3. Ο Γιώργος και η Αργυρώ ζήσανε ευτυχισμένα μέχρι τον θάνατό του το 1992.
4. Άλλες εποχές. Ο Αριστοτέλης Ωνάσης μαζί με την Μαρία Κάλας ακούνε Ζαμπέτα.
5. Οι καιροί άλλαξαν. Ο Ωνάσης αργότερα πήρε την σύζυγό του πλέον Τζάκι, στα μπουζούκια να ακούσει τον Γιώργο Ζαμπέτα.

«Ο πιο καλός ο μαθητής ήμουνα εγώ στην τάξη και οι δάσκαλοι με είχανε μη βρέξει και μη στάξει πάντοτε στο τετράδιο, βαθμό έπαιρνα δέκα, αν στην ζωή πήρα μηδέν, τα φταίει μια γυναίκα»

Αγαπυτέ αναγνώστη καλημέρα.

Στο σεργιάνι μας στα παλιά, θα θυμηθούμε σήμερα έναν μεγάλο καλλιτέχνη που έδωσε ψυχή στο μπουζούκι, στην σύνθεση και στο τραγούδι. Πρόκειται για τον Γιώργο Ζαμπέτα (1925-1992).

Όπως θα γράψουν για αυτόν: «Ήταν ένας άνθρωπος αρχοντικός, και μάγκας με την πολύ ουσιαστική έννοια της λέξης, δίχως να κουβαλάει τίποτε το φτιαχτό και επιτηδευμένο. Ένας καλλιτέχνης που ήταν ιδιαίτερα αγαπτός στον κόσμο. Δημιούργησε μεγάλες συνθετικές επιτυχίες και έδωσε ψυχή στο μπουζούκι, στο οποίο είχε ιδιαίτερη αδυναμία».

Ο ίδιος, ο Γιώργος Ζαμπέτας, είχε πει για το μπουζούκι του: «Ήταν ο Θεός μου το μπουζούκι. Ούτε την μάνα μου δεν αγάπησα τόσο. Έχω κοιμηθεί νύχτες ολόκληρες με το μπουζούκι αγκαλιά. Αυτό μ' έβγαλε από τα αδιέξοδα, μου έδωσε περγαμνές. Αυτό μου έδωσε τα πάντα. Τ' αγαπάω. Είναι η ψυχή μου το μπουζούκι».

Όμως δεν ήταν το άψυχο μπουζούκι, το μουσικό όργανο που τον ανέβασε. Ήταν ο ίδιος με τον δικό του εσωτερικά πλούσιο κόσμο που κέρδισε την αγάπη και την εκτίμηση του κόσμου, όπου εμφανίστηκε και εκτός της Ελλάδας σύνορα. Κάποτε ίδιος θα πει με την βαθιά ειλικρίνεια που τον διέκρινε: «Εγώ δεν παίζω με την πένα μου. Εγώ παίζω με την ψυχή μου».

Και αυτή ήταν η αλήθεια.

Ο μεγάλος στιχουργός και ποιητής Λευτέρης Παπαδόπουλος είχε πει για τον Γιώργο Ζαμπέτα: «Ο Ζαμπέτας υπήρξε ευρηματικός ως συνθέτης, μεγαλειώδης ως εκτελεστής, αλλά πάνω από όλα ήταν ένας ευφυής άνθρωπος, με με-

γάλη ευχέρεια σε ένα προκλητικό χιουμοριστικό λόγο, που εντυπωσίαζε. Έπαινε το μπουζούκι, καταργούσε τους γύρω του τραγουδιστές, για μισή ώρα και έκανε πρόγραμμα μόνο του».

Σε μια άλλη αναφορά του για τον Γιώργο Ζαμπέτα, ο Λευτέρης Παπαδόπουλος θα πει: «Ο Ζαμπέτας σαν συνθέτης χωράει μέσα στην πρώτη ενδεκάδα των μεγάλων μορφών του ρεμπέτικου και λαϊκού μας τραγουδιού. Ως μπουζουκιστής ήταν ο καλύτερος από την άποψη του προσωπικού ήχου, αλλά σαν Σώου-Μαν, ήταν μοναδικός».

Για εμάς τους παλιούς αναφέρω ότι ο Γιώργος Ζαμπέτας εμφανίστηκε σε ελληνικές κινηματογραφικές ταινίες της εποχής όπως είναι «Ο πύργος των ιπποτών» (1952), «Ανίσχυα νιάτα» (1963), «Ποτέ την Κυριακή» (1960) κ.ά. Στο ενεργητικό του περιλαμβάνονται πάνω από 250 τραγούδια. Ας θυμηθούμε για λίγο μερικά αθάνατα δικά του τραγούδια που όχι μόνο άφησαν εποχή, αλλά συνεχίζουν και σήμερα να διατηρούν την δροσιά τους.

(Το τραγούδι αυτό γράφτηκε το 1972. Στίχοι: Ναπολέων Ελευθερίου και Μουσική: Γιώργου Ζαμπέτα)

Ο πεννιτάρης

Όταν έφτανες τα πενήντα/ την παλιά την εποχή/
σε φωνάζαν όλοι γέρο/ άντε και καλή ψυχή/
Τώρα όμως στα πενήντα/είσαι άπαστο πουλί/
Έχεις πείρα στην αγάπη/ έχεις τέχνη στο φιλί/
Ο πεννιτάρης, ο πεννιτάρης/ είναι ένας νέος της εποχής/
κυκλοφορεί σαν εικοσάρης/ και είναι ωραίος σαν εραστής.

Όμως πέντε χρόνια νωρίτερα, το 1967, ένα άλλο τραγού-

δι που μελοποίησε ο ίδιος ο Ζαμπέτας έλεγε τα πράγματα διαφορετικά. Να άλλαξαν οι καιροί σε τόσα λίγο διάστημα;

Πατέρα κάτσε φρόνιμα

Πατέρα κάτσε φρόνιμα/ μη γίνεσαι ρεζίλι/
τα νιάτα θέλουν έρωτα/ και οι γέροι χαμομήλι/
Μπαμπά μου κάτσε φρόνιμα/ στο λέω μια και δύο/
δεν είσαι εσύ για τσακпинιές/ αλλά για συνεργείο/

....

Προσθέτω ακόμη μερικούς στίχους ενός πολύ γνωστού τραγουδιού του Γιώργου Ζαμπέτα που έχει την δική του ιστορία, για την οποία ίσως αναφερθούμε σε κάποια μελλοντική έκδοση. Τίτλος του τραγουδιού:

Που 'σαι θανάση

Που 'σαι θανάση/ που 'σαι θανάση/
ήθελα να σ' αντάμωνα/ η γρουσουζιά να σπάσει.
Δίπλα θα καθίσουμε/ σαν πρώτα στο τραπέζι/
και μαζί θ' ακούσουμε/ γλυκιά πενιά να παίζει.

Τα λόγια του τίτλου του σημερινού θέματος τα δανείστηκα από το γνωστό σε όλους μας εύθυμο τραγούδι: «Ο πιο καλός ο μαθητής», που μελοποιήθηκε και τραγουδήθηκε από το Ζαμπέτα το 1961, πριν 55 χρόνια.

Κλείνουμε το σημερινό σεργιάνι στα παλιά που ήταν με μια μικρή αναφορά σε ένα μεγάλο καλλιτέχνη Γιώργο Ζαμπέτα, που τόσο στην εποχή του, όσο και τώρα, τα τραγούδια του, συνεχίζουν να αρέσουν και να συγκινούν.

Μέχρι την άλλη εβδομάδα που θα θυμηθούμε και πάλι την εποχή που είμαστε και εμείς νέοι και θα σεργιανίσουμε με αξέχαστα παλιά τραγούδια.

Μπάμπης Ράκης